

Hồi 4

Ma Đao và Ma Thạch

a khỏi con hẻm đó, là một con đường dài.

Chỉ có một con đường.

Vương Phong cho tới bây giờ mới thấy, nơi đây tịnh không phải là một thị trấn phồn hoa, cũng không quá lớn.

Không quá lớn, cũng không quá nhiệt náo, tự nhiên có một Anh Vũ Lâu như vậy tại chỗ này, quả là một quái sự.

Hai chân của người bị lôi đi cuối cùng cũng chạm đất, còn chưa bị hù chết, cũng chưa bị tức chết.

Gã thậm chí còn có dũng khí để nói chuyện với thanh niên ngang ngược không biết lý lẽ này, làm như một lái buôn có kinh nghiệm, vô luận gặp khách nhân ngang ngược tới cỡ nào cũng có thể ứng phó.

Gã tự báo danh tánh:

- Ta họ An, An Tử Hào. "An" trong "bình an", "tử" như "tử tôn", "hào" là "hào kiệt".

Vương Phong nghiêm mặt, thốt:

- Tên của người không hay.

An Tử Hào cười nói:

- Quả thật không hay, nhưng ta không nghĩ ra tên nào hay hơn.

Bị người ta giở lên không trung mới được thả xuống, gã đã có thể cười rồi, lại còn cười rất trấn định.

Tâm lý Vương Phong không thể không bội phục gã.

Người như vậy trên thế gian này, không cần biết là làm chuyện gì, nhất định có thể thành công.

An Tử Hào là loại người này.

Vương Phong chợt hỏi:

- Người buôn bán cái gì ?

An Tử Hào vẫn còn cười:

- Ta không buôn bán, ta là một dịch thừa ở dịch trạm phụ cận.

Vương Phong ngẩn người:

- Người không giống một người làm quan.

An Tử Hào thốt:

- Dịch thừa căn bản không thể tính là quan chức.

Vương Phong nói:

- Như quả người là một chức quan, cũng không thể chỉ làm dịch thừa, xem ra người đáng làm tới một thượng thư.

An Tử Hào cười thốt:

- Chỉ đáng tiếc hoàng thượng tịnh không nghĩ như người.

Vương Phong hỏi:

- Chuyện này người lại hạ mình chịu làm sao ?

An Tử Hào đáp:

- Nơi đây khí hậu tốt, ít sự tình, hơn nữa thường luôn có người mời ta uống rượu.

Vương Phong hỏi:

- Vì chỗ này chuyển cho người cai quản ?

An Tử Hào đáp:

- Có lúc vậy.

Vương Phong hỏi:

- Lúc nào ?

An Tử Hào đáp:

- Lúc tam gia không thể lo việc.

Vương Phong hỏi:

- Tam gia ?

An Tử Hào đáp:

- Tam gia là người hồi nãy người gặp đó.

Vương Phong hỏi:

- Người dặn người về mau đó à ?

An Tử Hào gật đầu, thốt:

- Lão họ Vũ, "vũ" trong "văn vũ", Vũ Trấn Sơn.

Vương Phong hỏi:

- Lão cũng là một chức quan ?

An Tử Hào lắc đầu, thốt:

- Hoàng đế ở xa quá, không lo tới địa phương này đâu.

Vương Phong hỏi:

- Lão làm cái gì ?

An Tử Hào đáp:

- Cái gì cũng không làm, chỉ bắt quá địa phương này một nửa là của lão.

Gã gật đầu, nói tiếp:

- Nếu không có Lý đại nương, lão cũng đã mua đứt phân nửa còn lại.

Vương Phong hỏi:

- Lý đại nương là nữ nhân nào đây ?

An Tử Hào đáp:

- Ta dám chắc người nhất định chưa từng gặp một người đàn bà như vậy.

Vương Phong hỏi:

- Bà ta rất hấp dẫn ?

An Tử Hào thốt:

- Không những hấp dẫn, lại còn có thể coi sóc cai quản, chỉ đáng tiếc một chuyện.

Vương Phong hỏi:

- Quá già ?

An Tử Hào đáp:

- Già rồi, cả con gái của bà ta cũng không còn nhỏ.

Vương Phong hỏi:

- Bà ta có con gái ?

An Tử Hào đáp:

- Người chắc đã gặp con gái của bà ta rồi, người đi xuống từ tiểu lâu của nàng mà.

Vương Phong ngẩn người.

An Tử Hào thốt:

- Người ở địa phương này ai ai cũng sợ Lý đại nương, chỉ có con gái của bà ta là không sợ.

Vương Phong hỏi:

- Bà ta không cai quản nổi con gái của bà ?

An Tử Hào lắc đầu, hỏi lại:

- Người nếu cai quản được con gái của người, người lại muốn để nàng vào ở trong Anh Vũ Lâu hay sao ?

Đèn đường tuy sáng, không có nhiều người qua lại.

Vương Phong nhìn người qua lại, trang phục của người nào cũng không quá cũ kỹ.

Chàng dò hỏi:

- Người ở địa phương này, tình huống chừng như không tệ chút nào.

An Tử Hào thốt:

- Đây là một địa phương tốt, khí hậu tốt, đất đai phì nhiêu, chỉ tiếc không có nhiều người ở.

Gã cười cười, nói tiếp:

- Tổng cộng chỉ có vài chục trại, không ai chịu phân chia cho người khác.

Vương Phong hỏi:

- Địa phương này không lớn lắm ?

An Tử Hào đáp:

- Đất đai tuy không nhỏ, nhưng phụ cận có đầm lầy và rừng sâu, trên núi nghe nói có mãnh hổ, cho nên người còn sống ở địa phương này tịnh không nhiều.

Vương Phong hỏi:

- Bao nhiêu người mà không nhiều ?

An Tử Hào đáp:

- Cứ theo bọn ta điều tra, trong trấn tổng cộng chỉ có tám mươi ba hộ nhân gia.

Vương Phong hỏi:

- Tám mươi ba hộ, lại có thể nuôi dưỡng xây dựng Anh Vũ Lâu ở một chỗ như vậy ?

An Tử Hào đáp:

- Chỉ cần có một người, là có thể nuôi dưỡng.

Vương Phong hỏi:

- Vũ tam gia ?

An Tử Hào không hồi đáp, lại dừng chân:

- Vôi bột quét tường có ở đây.

Tiệm tạp hóa Thái Bình quả thật là một tiệm chạp phô đúng nghĩa, có vôi bột quét tường, đủ loại dầu sơn, đường thẻ, đậu phộng, gạo, nếp, trứng gà, trứng vịt, hoa phấn, kim chỉ, giày vớ, quần áo, thuốc lá phơi khô, rượu ngâm lâu đời ...

Chỉ cần có thể nghĩ ra bất cứ cái gì, ở đây đều có, không ngờ được rằng cái gì chỗ này cũng có.

Một gian phòng rộng, chất đủ thứ, đủ loại, thậm chí có cả một đồng dao thương sét

rỉ, và một đồng tranh hình thêu thùa cũ kỹ.

Vương Phong vừa đi vào, mắt gần như hoa lên, nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn thấy ai dù chỉ một nửa người.

An Tử Hào đã kêu to:

- Lão giun đũa, có mối buôn bán đây ! Lão còn không mau ra đây ?

Gã tươi cười giải thích cho Vương Phong biết:

- Lão giun đũa là chủ tiệm.

Vương Phong hỏi:

- Tại sao lại gọi là lão giun đũa ?

An Tử Hào đáp:

- Vì lão như là con giun đũa trong bụng người ta, vô luận trong tâm người ta nghĩ cái gì, lão đều biết.

- Chỉ có một chuyện không biết.

Một người thủng thỉnh đi ra từ đằng sau đồng đồ họa hư rách, tóc bạc le que, hông còi cọc còng queo, xem ra không giống con giun đũa, lại có điểm giống con tép khô.

An Tử Hào cười nói:

- Lão giun đũa cũng có chuyện không biết sao.

Lão giun đũa đáp:

- Chỉ có một chuyện.

Khuôn mặt đầy vết nhăn của lão tuy nhìn có vẻ mệt mỏi, già nua, trong mắt lại phát ra biểu tình nghịch phá ranh mãnh, nheo mắt vừa cười vừa nói:

- Người cùng Lý đại nương làm chuyện yêu ma quỷ quái gì đó, ta một điểm cũng không biết được.

An Tử Hào vẫn không ngưng tươi cười.

Lão giun đũa cười lớn, nhìn Vương Phong từ đầu tới chân, hỏi:

- Người từ xa đến đây ?

Vương Phong mỉm cười gật đầu.

Chàng đã bắt đầu đối với lão giun đũa này rất có hứng thú.

Lão giun đũa lại hỏi:

- Người muốn mua vôi trắng ? Hay là gã muốn mua ?

Vương Phong đáp:

- Là ta.

Lão giun đưa lại hỏi:

- Người mua vôi quét tường để làm gì ?

Vương Phong đáp:

- Để quét tường.

Lão giun đưa hỏi:

- Người chuẩn bị hoãn chân ở lại chỗ này sao ?

Vương Phong thốt:

- Ừm.

Lão giun đưa thở dài, lẩm bẩm:

- Chỉ đáng tiếc người nhất định hoãn chân không được lâu, xung quanh không còn ai, có lẽ người không nên hoãn chân trú lại. Địa phương này không có người nào có thể ở lại.

Vương Phong hỏi:

- Tại sao vậy ?

Lão giun đưa không còn nhìn chàng, từ từ quay mình, đi lấy vôi trắng.

Lưng của lão không gù, hông của lão lại không thể đứng thẳng lên, chùng như lão đang mang một áp lực nặng nề vô hình trên lưng lão.

Nhìn lại An Tử Hào, biểu tình trên mặt có một chút lúng túng.

Gã và Lý đại nương làm chuyện yêu ma quỷ quái gì, tâm lý gã đương nhiên biết rõ.

Lý đại nương tuy đối đầu với Vũ tam gia, Vũ tam gia lại hàng ngày mời gã đi uống rượu, uống ở chỗ con gái của Lý đại nương.

Vương Phong dần dần phát giác thị trấn tuy nhỏ, quan hệ giữa mọi người lại rất phức tạp.

Lão giun đưa đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Người muốn mua bao nhiêu vôi trắng ?

Vương Phong không biết.

Hắn không thường quét tường.

Lão giun đưa nhận ra điểm đó ngay lập tức, đổi cách hỏi:

- Cái tường người chuẩn bị quét rộng bao nhiêu ?

Vương Phong đáp:

- Đại khái có bốn năm trượng, năm sáu trượng.

Lão giun đưa hỏi:

- Chỉ quét một cái tường này ?

Vương Phong đáp:

- Chỉ quét một mặt tường, quét hai lần.

Lão giun đưa lại thở dài, lẩm bẩm:

- Muốn làm tình nhân của Lý đại nương thì dễ, nhưng làm con rể của bà ta lại quá thật không dễ chút nào, sao một thanh niên giỏi giang lại muốn đâm đầu vào như một con xú trùng như vậy.

Vương Phong nhin không được, hỏi:

- Sao lão biết ta là con rể của bà ta ?

Lão giun đưa đáp:

- Ai nói ta biết, cái gì ta cũng không biết, ta chỉ biết loài xú trùng không những có thể cắn người, mà còn có thể hút máu người, làm cho người ta ngứa ngáy khó chịu.

Lão quay mình, trong tay giơ lên một bịch vôi trắng.

Bên ngoài có người ghé vào, mua rượu.

Ba gã say rượu xông vào, hét lớn:

- Có bao nhiêu rượu cứ đem ra hết, hôm nay bọn ta phải uống cho thống khoái.

Thấy ba người này, lão giun đưa nhăn mặt, đưa bịch vôi trắng cho Vương Phong, rồi quay lại đi lấy rượu.

Ba người đứng đó cãi nhau, có người đứng không vững, chột loạn choạng té, đụng và người Vương Phong.

Lại có một người đi qua kéo hấn lên, miệng chào Vương Phong, nói:

- Xin lỗi.

Vương Phong cũng cười, thốt:

- Không có gì.

Chàng cơ hồ căn bản chưa thấy hai lưỡi đao bén đang đâm lên vùng bụng dưới của chàng.

Hai khoái đoản đao mỏng tanh, chỉ có những kẻ giết người chuyên nghiệp mới dùng loại đao như vậy.

Hai đại hán say rượu này, không những dùng loại đao đó, còn dùng rất rành.

Bọn chúng loạn choạng xoay mình, hai lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, im ắng đâm vào bụng Vương Phong, đao phong thoảng qua, giống như cá lội trong nước, nhẹ nhàng nhưng rất tự nhiên.

Người bị đâm cơ hồ không một cảm giác cũng không có.

Bọn chúng thậm chí còn có thể tưởng tượng lúc mũi đao xuyên qua da bụng, một thứ cảm giác tàn khốc khoái trá.

Ngay lúc đó, bọn chúng nghe một thanh âm kỳ quái, phảng phất rất xa vời, lại phảng phất rất gần.

Đợi đến khi bọn chúng ngã gục, Vương Phong vẫn còn đứng yên tại chỗ, trên mặt vẫn tươi cười nhìn đao trong tay bọn chúng.

Tên còn lại đứng trước cửa biển sắc.

Trong tay tiểu tử này cầm bịch vôi trắng, chỉ còn dư một tay, làm sao có thể đồng thời đánh gục hai người.

Xương sườn hai người bị đánh gãy, một người gãy cả bộ xương sườn bên trái, một người gãy năm cái xương sườn bên phải.

Trên một cánh tay của Vương Phong, lại kẹp hai nắm tay, một trên cánh tay, một tại cùi chỏ.

Chàng ngẩng đầu, mỉm cười, nhìn tên đứng trước cửa, thốt:

- Bọn người rất rành cách dùng đao.

Mặt tên này hoàn toàn không còn một chút máu.

Vương Phong thốt:

- Chỉ đáng tiếc không rành cách say rượu.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Người thật sự say, mắt khi nhìn thẳng, trông mắt không đảo tới đảo lui.

Bàn tay tên này tuy đã thò vào ngực, đao vẫn chưa rút ra, từng bước từng bước thối lui.

Vương Phong đột nhiên trầm mặt, thốt:

- Đứng lại.

Tên này không dám không đứng lại.

Vương Phong hỏi:

- Ai sai bọn người tới đây ?

Tên này còn chưa mở miệng, bên ngoài cổng có người lạnh lùng thốt:

- Là ta.

Ngoài đường còn có một ngọn đèn, một người từ từ tiến vào, không ngờ là một lão thái bà vận y phục nông dân màu đỏ.

Vương Phong hỏi:

- Tại sao vậy ?

Lão thái bà đáp:

- Huyết Nô phải còn đi lo chuyện, cô nương phải đi lo chuyện không thể cặp kè một tên mặt trắng nhỏ xíu.

Vương Phong mỉm cười, hỏi:

- Người là người gì của nàng ?

Lão thái bà đáp:

- Là bà vú của nàng, nàng từ nhỏ đã bú sữa của ta cho tới khôn lớn.

Vương Phong lạnh lùng nói:

- Kỳ thật, người căn bản vốn không thể giết ta, nàng ...

Đột nhiên nghe một người lạnh lùng thốt:

- Muốn giết người tịnh không phải là nàng, là ta.

Bên ngoài có một người bước vào, là một người trẻ tuổi, trên người vận áo bào màu thủy lục, trên tay phe phẩy thiết phiến.

Người trẻ tuổi này không những cao ráo dễ nhìn, trang phục cũng rất thanh lịch.

Vương Phong hỏi:

- Người là ai ?

Người đó đáp:

- Ta là con của Tống má má.

Tống má má đương nhiên là lão thái bà vận hồng y.

Vương Phong hỏi:

- Người tại sao lại muốn giết ta ?

Người đó đáp:

- Vì ta ghen tị.

Vương Phong hỏi:

- Ghen tị vì Huyết Nô ?

Người đó gật gật đầu, thốt:

- Nàng nếu muốn cặp kè một tên trẻ tuổi mặt trắng, vốn nên cặp kè ta, ta có điểm nào không mạnh hơn người ?

Vương Phong mỉm cười:

- Chỉ có một điểm.

Chàng cười lớn:

- Mũi người quá thấp.

Người này không thể cầm được mình, giờ tay rời sống mũi, mũi của hắn tịnh không quá thấp.

Sự thật, mũi của hắn còn cao hơn đại đa số đàn ông rất nhiều, chỉ đáng tiếc hiện tại lại nhanh chóng xẹp lép.

Vì nắm đấm của Vương Phong đã tổng một cái lên mũi hắn.

Tổng má má nhảy dựng, nhìn Vương Phong chằm chằm một cách căm hận.

Vương Phong không thèm để ý, bà móc trong người ra một viên thuốc đen nuốt vào họng.

Tổng má má đột nhiên quỵ người, quỵ giữa đường, sau đó giang rộng hai tay, ngửa mặt hướng về phía trời tây phương hắc ám, miệng lẩm bẩm:

- Mũi con người này, nhất định bị cắt xuống, đôi mắt cũng nhất định bị móc ra, tim gan người này nhất định bị lôi ra cho chó ăn, đờm vôi trắng trên tường đã khô, thì thể gã nhất định phát mùi hôi thối.

Đây không phải là tiếng mắng chửi người ta, đây giống như một lời nguyện rửa tà ác ngụ ý.

Một lời nguyện rửa có thể đã truyền theo mây gió đến Nồng gia phổ.

Vương Phong không thèm để ý tới bà ta, bước dài ra khỏi quán, đối diện đột nhiên có người bước tới.

Người này này giờ đứng trong bóng tối, tựa tượng một bóng dáng u linh.

Hắn rất ốm, toàn thân vận hắc y.

Mặt hắn âm trầm, giống như khung trời hắc ám, nhãn thần lại bén nhọn như mũi dao.

Cước bộ của hắn nhanh nhẹn, lại bước rất nhẹ nhàng, ánh mắt bén nhọn một mực nhìn chằm chằm vào Vương Phong.

Bên hông hắn có đeo một thanh đao.

Một thanh tân nguyệt loan đao, nằm gọn trong vỏ đao đen tuyền, trên vỏ đao khắc hình bán nhân bán thú.

Vương Phong phảng phất đã thấy qua loại đao đó.

Trong bức đồ họa trên tường, thứ đao bọn yêu ma dùng để trích huyết, phảng phất giống như thanh loan đao đó.

Người này là ai ?

Hắn có phải đến từ Nồng gia phổ ?

Tổng má má vẫn còn quỳ giữa đường, hướng về vòm trời trong bóng đêm nguyên

rửa.

Hắc y nhân đeo loan đao đã đi tới, đi tới trước mặt Vương Phong, dừng lại.

Vương Phong cũng dừng lại.

Hắc y nhân đột nhiên chú mục thốt:

- Nữ nhân đó là phù thủy.

Vương Phong hỏi lại:

- Phù thủy ?

Hắc y nhân thốt:

- Viên thuốc tròn nhỏ hồi nãy bà ta ăn, là ma dược.

Vương Phong nhìn hắc, đợi hắc nói tiếp.

Hắc y nhân nói tiếp:

- Bà ta dùng phân, máu của chính mình, nước mắt, và máu của đủ thứ loài vật, trộn lại làm thuốc.

Vương Phong chột muốn ói, miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Chàng quả thật nghĩ không ra trên thế gian có người lại tự nguyện ăn thứ thuốc như vậy.

Hắc y nhân nói:

- Nghe nói sau khi ăn thứ ma dược này, có thể truyền giao với yêu ma tây phương.

Hắc nhìn Vương Phong chằm chằm, chằm chằm nói tiếp:

- Cho nên ở đây có rất nhiều người sợ bà ta, bởi vì lời nguyện rửa của bà ta luôn luôn rất linh nghiệm.

Vương Phong đột nhiên mỉm cười, hỏi:

- Người không sợ ?

Hắc y nhân đáp:

- Chỉ có ta không sợ.

Vương Phong hỏi:

- Sao vậy ?

Hắc y nhân đáp:

- Vì ta mạnh hơn bà ta, bà ta nếu nguyện rửa ta, lời nguyện rửa có thể quay lại trên người bà ta.

Vương Phong mỉm cười, cười không còn tự nhiên.

Chàng dần dần có cảm giác, có chuyện nghe tuy rất hoang đường, lại rất thật.

Hắc y nhân nói:

- Chỉ bất quá người muốn giết người, tịnh không phải là bà ta, cũng không phải là đứa con bảo bối của bà ta.

Vương Phong hỏi:

- Không phải họ thì là ai ?

Hắc y nhân đáp:

- Là Lý đại nương.

Vương Phong hỏi:

- Là mẹ của Huyết Nô ?

Hắc y nhân đáp:

- Không sai.

Vương Phong hỏi:

- Người biết bà ta muốn giết ta ?

Hắc y nhân đáp:

- Chỉ có ta biết.

Vương Phong hỏi:

- Tại sao ?

Hắc y nhân đáp:

- Vì sát thủ bà ta muốn đi giết người chính là ta.

Ánh đèn đường đột nhiên phảng phất tối hù, Tổng má má quỳ giữa đường cũng không còn thấy bóng dáng.

Một luồng gió lạnh thoáng qua, cái trấn nhỏ đèn đuốc huy hoàng này, nội trong một chớp mắt đã biến thành một màu đen khủng bố không thể tả nổi.

Tiệm tạp hóa Thái bình còn thấp đèn, lại không thấy một bóng người.

Sự thật, phụ cận xung quanh không thấy tới một người, chỉ còn lại Vương Phong và hắc y nhân mặt đối mặt đứng bất động.

Hắc y nhân chậm chậm thốt:

- Hồi nãy ta thấy người xuất thủ.

Vương Phong thốt:

- Ô ?

Hắc y nhân thốt:

- Võ công người không tệ.

Vương Phong đáp:

- Cảm ơn !

Hắc y nhân nói:

- Có lẽ người có thể né được mười đao của ta.

Vương Phong hỏi lại:

- Mười đao ? Đó không quá ít sao ?

Hắc y nhân thốt:

- Có thể mười hai đao.

Vương Phong hỏi:

- Không thể tránh khỏi đao thứ mười ba ?

Hắc y nhân đáp:

- Chưa có ai có thể đỡ được đao thứ mười ba của ta.

Nhân tình tàn khốc của hắn chợt hiển lộ biểu tình cực kỳ cuồng dại, gằn từng tiếng:

- Thanh đao này là ma đao, đã được chư ma ban phúc cho.

Vô luận là ai thấy biểu tình trong ánh mắt hắn, cũng có thể nhận thấy hắn không nói láo.

Vương Phong chợt thốt:

- Ta đã thấy qua đao của người.

Hắc y nhân ngạc nhiên:

- Người đã thấy qua ? Thật sự thấy qua ?

Vương Phong đáp:

- Tại Nồng gia phổ, ngày sinh nhật của Ma Vương, chư ma dùng loại đao đó đâm trên ngón tay giữa, trích ma huyết.

Hắc y nhân biến sắc.

Vương Phong cố ý làm như không thấy, điềm đạm nói tiếp:

- Cho nên ta cũng biết cách dụng xử loại đao này.

Hắc y nhân lập tức hỏi:

- Dùng làm sao ?

Vương Phong đáp:

- Dùng để tự cắt ngón tay mình.

Hắc y nhân không cười.

Đôi mắt hần lãnh khốc cứng ngắc như đá hoa cương, hần trên đời này có lẽ chưa bao giờ cười.

Trừ hai biểu tình lúc thì lãnh khốc, lúc thì nhân tình bưng chấy, trên mặt hần căn bản hoàn toàn không có biểu tình gì khác.

Lúc hần bạt đao, mặt cũng hoàn toàn không có biểu tình gì.

Đao của hần đã rút khỏi vỏ.

Tân nguyệt loan đao, hàn quang phát xung kỳ dị, một đao hướng Vương Phong chém xuống.

Đao cong vòng, đao quang như một vòng cung.

Vương Phong chưa bao giờ thấy qua đao pháp quái dị như vậy, đây tuyệt không phải là đao pháp ở Trung Nguyên.

Rất có thể đây không phải là đao pháp trong nhân gian.

Vương Phong rất muốn thấy đao thứ mười ba của hần, thấy qua ma lực chư ma đã ban phúc cho.

Nhưng chàng đột nhiên phát giác tâm lý đã có cảm giác khủng bố, một loại cảm giác sợ hãi sinh ra cho nhân loại.

Một cảm giác khủng bố vô tri giống như con người trôi nổi đơn độc, luôn luôn có cảm giác sợ hãi, tuy người đó không biết sợ cái gì, nhưng vẫn sợ.

Đó vốn là nhược điểm của nhân loại, không có ai tránh khỏi.

Lúc cao thủ tương tranh, chỉ cần có một điểm sợ sệt, đủ để táng mạng.

Vương Phong không dám đợi tới đao thứ mười ba.

Đao quang vòng cung loang loáng lướt tới, tay chàng không có vũ khí.

Chàng dùng vôi trắng làm vũ khí.

“Bốc” một tiếng, một đao chém thẳng lên cái bích, vôi trắng bay tán mác, giống như sương mù đầy trời.

Hắc y nhân lập tức không thấy gì nữa, loan đao bay trong không trung, đao quang hộ thân.

Không thấy cũng là một thứ đáng sợ, ai ai cũng không thể tránh được nỗi sợ hãi đó. Đao trong tay hần múa không ngừng, “soạt, soạt, soạt”, cũng không biết đã xuất ra bao nhiêu đao.

Chỉ nghe một người thốt:

- Đó là đao thứ mười ba.

Hần vừa nghe thanh âm đó, vừa nghe một chữ --- có tiếng “phụp” một cái, một vật

bay tới từ trong không trung, đập vào huyết đạo sau lỗ tai hắn.

Vương Phong đứng đằng xa, chột thốt:

- Người dùng ma đao, ta dùng ma thạch.

Hắc y nhân không có phản ứng.

Hắn đã ngã quỵ, cũng không biết có nghe tiếng nói của Vương Phong hay không.

Vôi trắng bay mù trời từ từ rơi xuống hết, rơi trên người hắn, vẫn còn một số bay lên cao --- cái bịch vôi trắng này không ít.

Vương Phong nói:

- Người trước hết cứ nằm ở đó nghỉ ngơi, ta sẽ tính giá tiền bịch vôi trắng nói cho người biết. Người nếu không bồi thường, ta cũng sẽ để người dùng thanh đao đó để trừ tiền.

Đèn trong tiệm tạp hóa Thái Bình chừng như còn sáng, vẫn còn không thấy bóng ai hết.

Tên Vương Phong ranh mãnh này, bước vào tiệm, la lớn:

- Lão giun đũa, có chuyện buôn bán đây, mau ra đây.

Đằng sau đồng tranh họa không có ai đi ra, chỉ có người lạnh lùng nói:

- Người nếu vẫn còn muốn mua vôi trắng, tốt hơn hết là đi mua chỗ khác.

Lão giun đất không núp đằng sau đồng tranh, lại từ bên ngoài bước vào.

Người lão tuy già, cước bộ rất nhanh.

Vương Phong tịnh không kinh ngạc.

Trải qua bao nhiêu chuyện trong hai ngày nay, trên thế gian không còn có chuyện gì làm cho chàng kinh ngạc.

Nhưng chàng không thể không hỏi:

- Sao lại muốn ta đi chỗ khác mua ?

Lão giun đũa lạnh mặt, lạnh giọng thốt:

- Bịch vôi trắng ta bán cho người, là để người quét tường, không phải để làm mù mắt người ta.

Vương Phong hỏi:

- Người chết có thể quét tường không ?

Lão giun đũa đáp:

- Không.

Vương Phong hỏi:

- Nếu ta không dùng vôi trắng làm mê mắt hắc, hiện tại ta đã thành người chết rồi.

Lão giun đũa ngẫm nghĩ, chừng như đã phát hiện câu nói của chàng tịnh không phải là không có lý.

Vương Phong nói tiếp:

- Hiện tại ta còn chưa chết, vẫn còn có thể quét tường, đương nhiên lại mua vôi trắng.

Lão giun đất thốt:

- Cái bịch đó hình như hồi nãy chưa trả tiền.

Vương Phong nói:

- Cái bịch hồi nãy ta không phải trả tiền.

Lão giun đũa hỏi:

- Ai phải trả đây ?

Vương Phong đáp:

- Là vị bằng hữu muốn lấy mạng ta.

Lão giun đất hỏi:

- Hắc nếu không chịu trả, người dùng cây đao của hắc để thanh toán ?

Vương Phong đáp:

- Ông nếu không chịu cây đao, ta cũng có thể lấy đem cho người khác.

Lão giun đũa hỏi:

- Có người thích ?

Vương Phong đáp:

- Ít ra cũng có một người.

Lão giun đũa không hỏi người đó là ai, rất nhanh nhẹn móc một bao vôi trắng đem ra.

Nhưng lão tịnh không giao cho Vương Phong, lại đòi tiền:

- Chín lượng năm phân.

Vương Phong hỏi:

- Có cho nợ không ?

Lão giun đất đáp:

- Không.

Vương Phong hỏi:

- Ông không tin ta ?

Lão giun dưa đáp:

- Người chết có thể trả tiền không ?

Vương Phong đáp:

- Không thể.

Lão giun dưa thốt:

- Ta gặp người chưa tới nửa canh giờ, đã có bảy tám người muốn lấy mạng người, kỳ trung bao gồm cả ba người đáng sợ nhất ở địa phương này, người nghĩ người có thể lưu lại cái mạng không ?

Vương Phong đáp:

- Có thể lưu lại để trả nợ.

Lão giun dưa không nói gì, đưa cái bịch cho Vương Phong.

Bịch vôi trắng chừng như so với hồi nãy có phần nặng hơn.

Vương Phong thốt:

- Hiện tại tôi còn nợ ông cái bịch hồi nãy, tôi bảo đảm hấn không muốn trả cũng không được.

Chàng đã lầm. Bởi vì người chết không thể trả nợ.

Hắc y nhân tịnh không phải là người chết. Đống xương không thể là người chết.

Hấn chết cũng chưa lâu, nhưng người của hấn biến mất, máu biến mất, thịt biến mất, da cũng biến mất.

Người của hấn chỉ còn lại một đống xương, cả xương cũng mục nát, gió thổi qua, tro bay tản mát theo gió, tiêu tan trong khói vôi trắng mù mịt.

Trên đất chỉ còn lại y phục, một viên đá đỏ, một thanh loan đao.

Tay Vương Phong lạnh như băng.

Trong tay chàng có một viên ma thạch, một thanh ma đao.

Chàng chỉ hy vọng trong tay kia không phải là ma phẩn.

o0o

Đêm đã dần dần khuya.

Về tới Anh Vũ Lâu, hai cánh cửa hồng môn đóng chặt, Vương Phong đi vòng ra hậu viên – nhảy qua tường đi vào.

Trong vườn đèn đuốc thưa thớt, người cũng im lìm, lục giác đình hồi nãy còn thấp

đèn huy hoàng, hiện tại im ắng tối đen như khu mộ địa, vẫn còn có một người ngồi giữa khu mộ địa này.

Vương Phong đi qua, người này hoàn toàn không có phản ứng gì, trong bóng tối ẩn ước chỉ có thể thấy hắn là một người rất đặc biệt, có điểm giống An Tử Hào, có điểm lại giống Vũ tam gia.

Đêm khuya tĩnh mịch, hắn còn lưu lại đây làm gì ? Đang trầm tư ? Hay là đang đợi người ?

Đây vốn không phải là chuyện liên quan tới Vương Phong, nhưng chàng lại muốn xen vào.

Chàng đột nhiên nói lớn:

- Người ở đây làm gì ?

Người đó đáp:

- Đợi người.

Vương Phong hỏi:

- Đợi ai ?

Người đó đáp:

- Đợi người !

Vương Phong mỉm cười:

- Ta cũng đã biết, lão nhất định ở lại đợi ta.

Chàng bước dài vào lục giác đình.

Trong đình có bàn đá, trên bàn có rượu mà không có đèn, người đó ngồi tĩnh tại đằng sau bóng cái trụ đá, cho dù đi đến gần, cũng chỉ có thể thấy tóc trùm đầy đầu, và đôi mắt phát sáng.

Làm sao biết lão là ai.

Thanh âm của lão lạnh lùng:

- Người đương nhiên cũng đã biết ta là ai.

Vương Phong gật gật đầu, nâng cái chén vàng trên bàn, thốt:

- Ta thậm chí còn biết đây là rượu trúc điệp thanh ngâm lâu năm tối hảo.

Vũ tam gia cũng mỉm cười, nói:

- Người là một người rất sành đời, người là một người thông minh.

Vương Phong thốt:

- Lão không phải muốn nói với ta, người thông minh đều không sống lâu ?

Vũ tam gia đáp:

- Có lúc.

Vương Phong hỏi:

- Có lúc là lúc nào ?

Vũ tam gia trả lời:

- Khi hấn để người khác phát giác hấn có điểm nguy hiểm.

Lão cầm cái chén vàng, rót rượu, nói tiếp:

- Người chỉ mới tới chỗ này nửa ngày, bao nhiêu người đã muốn giết người ?

Vương Phong đáp:

- Không nhiều, cũng không ít.

Vũ tam gia hỏi:

- Người chắc biết rằng, bọn họ vì sao muốn giết người ?

Vương Phong hỏi lại:

- Vì họ nghĩ là ta nguy hiểm, có phải đây là vì bọn họ có chuyện bí mật không thể để người ta biết ?

Vũ tam gia đáp:

- Mỗi người ít nhiều gì cũng có bí mật, đây tuyệt không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Vương Phong hỏi:

- Vậy nguyên nhân chủ yếu là gì ?

Vũ tam gia mỉm cười, thốt:

- Có lẽ bọn họ nghĩ người là người mà ta sai đi giết bọn họ.

Vương Phong cũng mỉm cười.

Chàng trước hết uống một hơi đầy miệng, ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào mặt lão nhân hồ ly đó, hỏi:

- Sao họ lại nghĩ như vậy ?

Vũ tam gia hỏi lại:

- Mỗi người đều có ý tưởng và phương pháp riêng của họ, người khác làm sao biết được ?

Vũ tam gia lại nói:

- Chuyện đó tịnh không quan trọng, chuyện quan trọng hơn là, bọn họ hiện tại quyết tâm phải giết người cho bằng được.

Lão điềm đậm nói tiếp:

- Người chỉ cần minh bạch điềm đó, là đủ rồi.

Vương Phong không cãi lại.

Chàng không thể không thừa nhận lời nói của lão nhân này không có lý.

Vũ tam gia lại nói:

- Người đương nhiên cũng biết ta nói "bọn họ" nghĩa là ai.

Vương Phong hỏi:

- Là ai ?

Vũ tam gia đáp:

- Kỳ thật bọn họ chỉ có một người.

Vương Phong thốt:

- Lý đại nương !

Vũ tam gia gật gật đầu, thở dài:

- Nữ nhân luôn luôn quá đa nghi, người đàn bà này, bà ta một mực cứ nghĩ ta muốn giết bà ta.

Vương Phong hỏi:

- Thật ra thì sao ?

Vũ tam gia mỉm cười, đáp:

- Bà ta nếu đột nhiên có chết đi, ta đương nhiên cũng không rơi một giọt lệ thương tâm.

Vương Phong nói:

- Nếu bà ta đột nhiên chết trong tay ta, lão đương nhiên cũng không tức giận ta.

Vũ tam gia lập tức thốt:

- Tuyệt không.

Lão cười, nói:

- Nếu bà ta muốn giết người, người có giết bà ta, chuyện đó vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Vương Phong nhìn lão chằm chằm, thốt:

- Ta chỉ có một điềm thấy kỳ quái.

Vũ tam gia thốt:

-Ồ ?

Vương Phong hỏi:

- Sao ông lại nói trắng ra, muốn ta giết bà ta ?

Vũ tam gia lại cười, hỏi ngược:

- Người chịu giết người cho ta ?

Vương Phong ngậm câm.

Vũ tam gia thốt:

- Có người tùy thời đều có thể bạt đao sát nhân, nhưng giết người cho người ta, lại hoàn toàn là một chuyện khác, cho nên ...

Vương Phong tiếp lời:

- Cho nên ông muốn mượn đao của ta, giết người ông muốn giết ?

Vũ tam gia tự nhiên không phủ nhận, thốt:

- Tá đao sát nhân không những tiện nghi, lại còn rất tiện lợi.

Vương Phong thở dài, nói:

- Điểm này ông nói rất rõ.

Vũ tam gia thốt:

- Vì ta biết nói chuyện với người thông minh bất tất phải đi vòng quanh.

Vương Phong trầm tư, phảng phất đang đắn đo.

Vũ tam gia thốt:

- Người nếu chịu đi giết bà ta, ta có thể cung cấp cho người nhiều tư liệu.

Vương Phong hỏi:

- Tư liệu gì ?

Vũ tam gia đáp:

- Tư liệu liên quan tới cá nhân bà ta.

Lão chậm chậm nói tiếp:

- Ta có thể cho người biết hoàn cảnh nơi bà ta ở, nơi mai phục ám tạt, thời khắc hàng ngày, sinh hoạt tập quán của bà ta, nói cho người biết hết, ta bảo đảm ở đây tuyệt không có ai biết nhiều hơn ta.

Vương Phong hỏi:

- Ông còn có thể cho ta cái gì ?

Vũ tam gia thốt:

- Không còn.

Vương Phong hỏi lại:

- Không còn ?

Vũ tam gia thốt:

- Ta cho người biết những thứ đó, chỉ bất quá vì bọn ta là bằng hữu, ta muốn giúp người sát nhân.

Lão cười cười, nói tiếp:

- Ta nếu cho người mấy thứ khác, làm sao mà không biến thành ta muốn người đi giết người ?

Vương Phong thở dài, nói:

- Lời nói của ông, chừng như luôn có lý.

Vũ tam gia thốt:

- Tất cả đều rất có lý.

Vương Phong nói:

- Chỉ đáng tiếc ông còn có một điểm không minh bạch.

Vũ tam gia hỏi:

- Điểm nào ?

Vương Phong nói:

- Ta luôn là một người ngang ngược không biết lý lẽ.

Chén rượu đã cạn, biểu tình trên mặt Vũ tam gia cũng biến thành lạnh lẽo như cái chén không.

Vương Phong nói:

- Ta biết ông nhất định không thích thú loại người như ta.

Vũ tam gia thừa nhận:

- Ta không thích lắm.

Vương Phong hỏi:

- Đối phó với loại người như ta, ông thông thường hay dùng phương pháp nào ?

Vũ tam gia điềm đạm đáp:

- Ta dùng phương pháp không nghĩ tới đối phó người, người gặp phiền phức đã nhiều rồi, có lẽ còn nhiều hơn trong tưởng tượng.

Lão từ từ đứng dậy:

- Nếu người còn có thể sống tới tối mai, xin mời người lại tới đây uống rượu.

Vương Phong hỏi:

- Ông đi ?

Vũ tam gia đáp:

- Ta nhất định mời.

o0o

Trên tiểu lâu vẫn còn như lúc chàng đi hồi nãy, Huyết Nô thản nhiên nghe lời nằm dài trên giường.

Vương Phong tát nhẹ vào má nàng, nói:

- Nàng là một cô gái ngoan ngoãn.

Huyết Nô ngọt ngào thốt:

- Chàng đã đi bao lâu rồi ? Tôi này giờ chừng như đã nằm lâu rồi, hiện tại mới tỉnh giấc.

Vương Phong hỏi:

- Có ai đến đây không ?

Huyết Nô đáp:

- Hình như không có.

Vương Phong hỏi:

- Bà vú của nàng không có đến ?

Huyết Nô hỏi lại:

- Chàng đã gặp bà ta ?

Vương Phong gật đầu một cái, nói:

- Ta cũng đã gặp qua Vũ tam gia.

Huyết Nô mỉm cười, thốt:

- Không ngờ chàng lại giao tế rất nhiều.

Vương Phong nói:

- Nghe nói nơi đây có ba người đáng sợ nhất, hiện tại ta đã gặp qua hai người.

Hai người này quả thật rất đáng sợ.

Vương Phong hỏi:

- Còn một người nàng biết là ai không ?

Huyết Nô đương nhiên biết:

- Chàng cũng muốn gặp bà ta ?

Vương Phong thốt:

- Rất muốn.

Huyết Nô đột nhiên nháy dưng, hai ngón tay chìa ra, như hai con độc xà định móc đôi mắt chàng.

--- Nàng lại bị ma nhập ?

Vương Phong tuy rùn mình nhanh như điện, trên mặt vẫn bị móng tay của nàng cào rách hai đường tóe máu.

Huyết Nô vẫn không ngừng tay.

Nàng xuất thủ quái dị, tựa hồ quả thật có ma thần phụ thể, há miệng hét lớn:

- Ta móc tròng mắt của ngươi ra, coi ngươi có còn muốn gặp bà ta không.

Trong tâm của Vương Phong thở dài, đột nhiên một quyền đánh vào ngay dưới yết hầu trên xương đòn gánh.

Chàng xuất thủ tịnh không mạnh.

Nàng ngã xuống.

Vương Phong lập tức đề giữ nàng, hỏi:

- Nàng không muốn ta đi gặp bà ta ?

Huyết Nô chung quy cũng ngừng vùng vẫy, thở hổn hển không ngừng lắc đầu. Vương Phong hỏi:

- Sao vậy ?

Huyết Nô đáp:

- Vì ... vì ...

Trong mắt nàng đột nhiên ngấn lệ:

- Vì chàng một khi gặp bà ta, vĩnh viễn không còn có thể gặp lại tôi.

Vương Phong nhin không được, hỏi:

- Sao vậy ?

Huyết Nô cắn chặt môi, lệ chảy ròng ròng trên má.

Đường như ngay phút giây đó, phẳng phất đã biến lại thành người, biến thành nhu nhược, không còn sức lực.

Nàng òa khóc thốt:

- Vì bà ta là ... là một nữ ma, nam nhân gặp bà ta, không thể không nổi ma tính, bà ta gặp chàng, nhất định không để chàng đi.

Vương Phong hỏi:

- Bà ta không cho ta đi, ta không thể đi ?

Huyết Nô gật đầu đáp:

- Tôi chỉ cầu xin chàng đừng đi gặp bà ta, tôi chỉ hy vọng chuyện này chàng nhất định phải đáp ứng tôi.

Môi của nàng bị cắn tới chảy máu, toàn thân không ngớt run rẩy:

- Nếu không, tôi bảo đảm chàng nhất định hối hận.

o0o

Vôi trắng đã hòa với nước.

Vương Phong bắt đầu quét tường.

Chàng quét rất chậm, rất cẩn thận, vì chàng có tâm sự, vừa quét tường lại vừa nghĩ về tâm sự.

Quét tới phân nửa, chàng dừng tay. Chàng chợt phát hiện một quái sự.

Mười ba con quái đểu xung quanh huyết anh vũ, hiện tại chỉ còn lại mười hai con.

Còn một con đã đi đâu ?

Đã nhập vào thân người nào ?

Vương Phong nhúng cây cọ vào chậu vôi, dụng lực quét qua lần nữa, huyết anh vũ và quái đểu lập tức biến thành một cái bóng xám mờ, quét thêm lần nữa, không còn thấy gì nữa.

Tâm lý của chàng đột nhiên có một ý tứ khoái trá tàn khốc.

"Lần này để ta coi người còn có thể quay trở lại không".

Không trở lại là sao ?

Ở lại nhân gian gây tai họa ?

"Chỉ cần người về không được, ta có cách tìm người".

Vương Phong lẩm bẩm:

"Lần này, ta một khi tìm ra người, người đừng hòng chạy thoát lần nữa.

Huyết Nô đột nhiên hỏi:

- Chàng nói chuyện với ai đó ?

Vương Phong đáp:

- Với chính ta.

Đột nhiên nghe trong tường "cách" một tiếng, phảng phất có người cười lạnh, sau đó cái quan tài trong phòng bắt đầu chấn động, chấn động không ngừng, chấn động

kịch liệt.

Trong quan tài chỉ có người chết.

Quan tài vốn không thể tự chấn động, người chết cũng không thể động dậy.

Vương Phong biến sắc:

- Có người động qua cái quan tài hồi nãy ?

Huyết Nô lắc đầu, trong mắt chứa đầy vẻ kinh hãi khủng bố.

Quan tài chấn động càng hung mãnh, lắc lư trên sàn không ngừng.

Vương Phong từ từ bước qua một bước, hỏi:

- Người có phải muốn nói gì với ta ?

Quan tài không thể nói, người chết cũng không thể nói.

Vương Phong đột nhiên phi thân, phóng mình đè trên quan tài, trong quan tài tự nhiên có một lực lượng mạnh mẽ, bắn tung người chàng lên.

Lần thứ nhì chàng đè xuống, đã dụng tận lực toàn thân.

Quan tài đột nhiên bất động.

Vương Phong vẫn nằm đợi, đợi cả nửa canh giờ, quan tài vẫn không động dậy, lúc đó chàng mới thở phào nhẹ nhõm, trên người đầm đề mồ hôi lạnh.

Chàng nghĩ không ra tại sao cái quan tài lại có thể động dậy ?

Có phải vì huyết nô thứ mười ba muốn thị uy với chàng ?

Chàng vỗ nhẹ cái quan tài, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Bằng hữu, người lúc sinh thời, là một anh hùng, lúc chết, cũng không thể để ai ăn hiếp, người ...

Chợt có một gã quan sai cầm đao xông vào, hét lớn:

- Người đang nói chuyện với ai ?

Vương Phong thở dài, đáp:

- Với chính ta.

Hai ngày nay chàng đã gặp qua những chuyện còn có ai có thể tin được ? Những câu nói của chàng ngoài chính chàng ra còn có thể nói với ai ?

Gã quan sai lạnh lùng nhìn chàng, hỏi:

- Người hồi nãy quả thật nói chuyện với chính mình ?

Vương Phong lạnh lùng đáp:

- Cho dù không phải, hình như cũng không có phạm pháp.

Gã quan sai cười lạnh, hỏi:

- Người nếu không phải nói chuyện với chính mình, thì nói với ai ? Với người chết ?

Vương Phong thốt:

- Cho dù có nói với người chết, cũng đâu có phạm pháp.

Gã quan sai hỏi:

- Trong quan tài quả thật có người chết ?

Vương Phong thở dài, đáp:

- Ta cũng hy vọng hắn còn sống, chỉ đáng tiếc ...

Gã quan sai đột nhiên hét lớn:

- Mở ra xem.

Vương Phong hỏi:

- Mở cái gì ?

Gã quan sai thốt:

- Quan tài.

Vương Phong nói:

- Quan tài tịnh không tốt để nhìn, người chết cũng tịnh không tốt để nhìn.

Gã quan sai cười lạnh, thốt:

- Trong quan tài nếu không phải là người chết, thì rất thú vị đó.

Vương Phong hỏi:

- Quan tài nếu không có người chết thì có cái gì ?

Gã quan sai thốt:

- Có rất nhiều thứ để giấu trong đó, thí dụ như ...

Gã đi từ từ tới, đi vòng quanh quan tài:

- Đào phạm, thổ phỉ, đồ ăn trộm, đồ buôn lậu, toàn bộ có thể giấu trong đó, là một chỗ giấu đồ rất tốt.

Vương Phong thốt:

- Có lý.

Gã quan sai nói:

- Nếu người cũng cho là có lý, chuyện này không khó giải quyết.

Vương Phong thốt:

- Linh hài còn chưa hồi hương, còn chưa có thân nhân viếng thăm, quan tài vốn đinh đóng còn chưa chặt, mở ra vốn không khó, chỉ bất quá ...

Gã quan sai hỏi:

- Chỉ bất quá cái gì ?

Vương Phong thốt:

- Sau khi khai mở quan tài, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn gì xảy ra, toàn bộ là do người chịu trách nhiệm.

Gã quan sai hỏi lại:

- Chuyện gì ngoài ý muốn có thể phát sinh ?

Vương Phong điềm đạm thốt:

- Người này lúc còn sống rất hung hãn, sau khi chết đi cũng nhất định là một lệ quỷ, lệ quỷ tác quái, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Gã quan sai biến sắc, đột nhiên hét lớn:

- Người đâu ! Khai quan nghiệm thi !

- o O o -